

legesség jegyében, hanem fenntartva a felfelé jutás lehetőségét.” Igen, ez volna jobb; megteremtve — már az egyetemen — a tudományos szakmai előrelépés lehetőségét. Így lehetne tán előbbre jutni egy olyan preventív szemléletű egészségügy felé, „ahol »elébe mennek« a betegek”.

A kötekedő recenzens végül is kénytelen elismerni minden alapvető kérdésben a könyv igazát. S a megküzdött elismerés vidámságával — mint valami képzeletbeli népi-kollégiumi vitaesten, Kardos László szigorú tekintete előtt — meghatódottan vállalhatja Levendel László vallomását: „Jó harminc éve a szegedi Apáthy István Medikus Népi Kollégiumban programunkat fogalmazzuk, amolyan hívogatót a leendő kollégistáknak. Arról írtunk, milyen orvosok akarunk lenni, milyen egészségügyben szeretnénk dolgozni. Fiatalságunk felhőtlenül naiv, romantikus — helyesbíték, népi romantikus — megfogalmazását melengetve, mosolyogva leszek figyelmes magamra. Harminc év kevés sikere, sok kudarca után »megokosodva«, azaz megviselve, döbbenek rá, hogy még most is azt akarom. Útkeresésemben jobbat, különbet nem találtam. Biztos, hogy van egy jobb medicina, inkább az emberekért, a betegekért való! Kell lennie!

Még mindig ezt keresem.”

CSIKÓS ANDRÁS RAJZA